

waar, Corry, dat is een leugen, dat is een waanzinnig denkbeeld, dat het verdriet mij wijs maakt? O, 't is slecht van me om dat te kunnen denken van jou!

CORRY (*staart steeds naar den grond, zenuwachtig spelende met haar waaier*).

RAS (*in den tuin tot Absburg, het raam voorbij wandelend*).

Treurige tijdingen uit Indië, hoor ik?

VAN ABSBURG.

Bitter treurig. Die arme Karel... (*zij wandelen verder*).

EMMA (*opschrikkend*).

Karel? Wat Karel?!

CORRY (*tot haar gaande*).

Emmy... Emmy...

EMMA.

Wat Karel? O, God, Corry (*zij klemt zich aan haar vast*) zeg 't!

CORRY.

Ik... ik weet 't niet.

EMMA.

Je weet 't wel...

CORRY.

Neen, neen. Toe, Emmy, toe...

EMMY (*trekt zich los*).

Lieg niet. Hij is dood! (*zij zakt ineen op de canapé*).

CORRY (*wankelt een oogenblik, dan valt zij op de knieën voor Emma, drukt het hoofd in haar schoot en barst los in tranen*).

Vergeef me... vergeef me... Emmy, vergeef me?!... Hij is dood...

(*Beiden weenen*).

EMMY (*als droomend*).

Lieveling... mijn doode lieveling. Nu is 't uit, nu is alles uit, nu kan ik zelfs niet meer hopen...

CORRY (*kust haar handen*).

EMMA (*legt een hand op Corry's hoofd*).

Arme, arme Corry. (*na een oogenblik staat zij met moeite op. Corry wil haar helpen*) Neen, neen, laat me alleen.

CORRY (*trekt Emma's handen weder tot zich en kust hen*).

Emmy... engel!

EMMA (*snikt luide en gaat moeilijk, gebroken, door deur links*).

Zestiende Tooneel.

CORRY (*blijft geknield voor den spiegel liggen, het hoofd voorovergebogen. Zij staat op en staart zichzelf in den spiegel aan*) Monster... mooi monster (*zij zakt bij de sofa op den grond*). O God, wat heb ik gedaan? (*Zij weent hartstochtelijk*) Emmy...

Karel. Die goede jongen. Zoo'n kind. O, dat kind! (*plotseling bij 't geluid van stappen opspringend*). Hé, menschen.

Absburg, die bij 't raam stond, komt binnen.

CORRY.

Hij!

Zeventiende Tooneel.

VAN ABSBURG.

Kan ik je helpen?

CORRY.

Neen, dank je (*zich herstellende met trilende stem*). Zou je zoo goed willen wezen mijn excuses te maken bij de gasten? Ik..., ik heb... zoo'n... hoofdpijn.

VAN ABSBURG.

Niets dan hoofdpijn? (*hij steunt haar*).

CORRY.

O God, was ik maar dood, in zijn plaats!

VAN ABSBURG.

Stil Corry, stil (*hij voert haar met zich naar de sofa, zij zetten zich*). Sterven is geen kunst, dat moeten wij voor 't laatst bewaren. Je bent nu ongelukkig, misschien voor 't eerst in je leven volkomen bewust van je ongeluk. Maar wij, menschen, hebben ongeluk noodig, Corrylief.

CORRY.

Als ik dan alleen maar leed, maar anderen lijden nog meer door mijn schuld. Zij had hem zoo lief en ik... O God Frans, dood me...

VAN ABSBURG.

Kind!

CORRY.

Ja, dood me in jou armen. Toe Frans, toe, laat mij daar sterven, daar zal ik rustig sterven, want jij bent goed.

VAN ABSBURG.

Corry, Corrylief!

CORRY (*weenend*).

Neen, Frans, neen, zeg 't niet, je meent 't niet. Jij kan, jij mag 't niet meenen. Je bent misschien een oogenblik ook verliefd op me geweest, maar wat is dat nu verliefd? Dat zijn er immers zooveel geweest en ik heb ze ongelukkig gemaakt met een lief woordje; leugens, altijd leugens, want ik had ze niet lief.

VAN ABSBURG (*kust haar*).

CORRY.

Och, Frans (*zij verbergt haar hoofd aan zijn borst, snikkende*) maak me nu dood.

VAN ABSBURG.

Neen, neen, mijn arm kind... Je moet leven; leven met mij want ik (*aan haar oor*) ik heb je lief.